

182. Lantflickans klagan.

För- gå- ves up- på sti- gen jag dig all mö- ta
väd- ret är som blå- ser det böl- jan är som
går. Jag lyss- nar, ro- par och jag lyss- nar å- ter. Det
slår; men vän- nens röst sig in- tet hö- ra
lå- ter. Se, sky- ar- na, de gå, Och böl- jor- na de
slå! Så vand- ra mi- na tan- kar och in- gen vi- la
få, Förr- än jag fin- ner vän- nen, som jag sö- ker.

2. En tid det var så roligt — den tid försvunnen är —

Då vänskap du för mig i hjärtat hyste.
När jag gick ut åt lunden, så var du för mig där,
Det minnas himlens stjärnor, som oss lyste.
Det löftet du mig gav,
Att bli min tröst och stav.

Och om det vore större, det stora hav,
Det rymde aldrig glädjen, som jag kände.

3. Och jag har älskat fader och jag har älskat mor,

Men dig jag älskat mera än jag borde.
Ty aldrig än i världen en kärlek fanns så stor.
Kanhända att en synd jag däri gjorde.
Min mor jag gråtit har,
Och jag har sörtjt min far.

Men aldrig större smärta jag i mitt hjärta bar,
Än den mig vännen gjort, som mig besvikit.

4. En vinter har förflutit — den vintern var mig lång.

Jag önskade den mången gång till ända.
Du var i mina drömmar, du var uti min sång,
Du var i mina tankar vid min slända.
Men våren återkom.

Fast grön, dock glädjetom,
En annan fått det hjärta, som var min egendom.
Jag aldrig därpå tänker utan tårar.
Jag aldrig därpå tänker utan tårar.

5. Och solen ser jag smälta på bergen is och snö

Till klara vattenbäckar, som försvinna.
Men i ditt kalla sinne kan hon ej göra tö,
Att dina ögons källor månde rinna.

Och liljorna de gro,
Och fåglarna i ro,
De kvittra uppå kvisten och bygga sina bo,
Men jag går ensam, sorgsen, stackars flicka.

6. När duvan blivit änka, hon sig tillfreds ej ger,
Och hennes hjärtesår kan ingen lisa.
Men döden henne finner, när solen skridit ner,
Och slutar hennes kval och klagovisa
 Som hennes domnar av
 Mitt hjärta med sitt kvav.
Och liksom gröna trädets, som fälldes i sin sav,
Skall snart mitt unga hjärteblod förstelna.

(S. J. Hedborn.)